

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Hinc factum ut Gregorius apostolicæ sedi vindicet secundùm canones jus judicandi accusationes adversùs Metropolitanis institutas. Judicabat etiam Romæ causas Episcoporum, tametsi Itali non ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

quentibus. Vigilus certè nihil aliud sedi apostolicæ reservat præter judicia appellationum. Vnde sequitur eum Episcopis provincialibus relinquere jus decernendi depositiones collegarum suorum absque permisso sedis apostolicæ. *Omnium*, inquit illè in epistola ad Eutherium, quæ anno quingentesimo quadragesimo data est, *appellantium apostolicam sedem Episcoporum judicia eidem sanctæ sedi reservata esse liquet.*

I I. Pelagius verò secundus, qui anno quingentesimo septuagesimo septimo sedebat, apertè pronuntiat eam esse certam provinciam quæ constat ex decem vel undecim civitatibus sub uno Rege & totidem inferioribus potestatibus, quoad civilem reipublicæ statum; cujus rei exempla hoc ævo extabant apud Reges Longobardorum, & Suevorum in Gallæcia. Tum quoad spiritualia administranda, eam etiam esse certam provinciam quæ unum Episcopum habet & decem vel undecim Episcopos suffraganeos ad judicandas causas omnium Episcoporum in plena synodo, adeo ut opus non sit ad alias convolare provincias, nisi si ad majorem sedem fuerit provocatum, vel si convenire non potuerit inter iudices, quo casu, referendum esse ad majorem sedem, id est, ad sedem apostolicam. Hæc sunt verba Pelagij in epistola ad Joannem Constantinopolitanum: *Scitote certam provinciam esse quæ habet decem vel undecim civitates, & unum Regem, & totidem minores potestates sub se, & unum Episcopum aliosque suffraganeos decem vel undecim Episcopos iudices, ad quorum judicium omnes cause Episcoporum & reliquorum sacerdotum ac civitatum cause referantur, ut ab his omnibus jussè consensu voce discernantur, nisi ad majorem auctoritatem fuerit ab his qui judicandi sunt appellatum &c.*

III. Inter omnes verò Pontifices nemo peritior fuit jurium sedis apostolicæ, quoad appellationes, quàm Gregorius magnus. Rebus ille gerendis admotus per multos annos, Ecclesiæ orientalis mores introspererat, cum sedis apostolicæ Apocrisarium ageret Constantinopoli, idè quæ meliùs intellexit quàm decessores sui quænam esset secundum canones auctoritas Summi Pontificis in patriarchatu Occidentis. Nam Concilium Constantinopolitanum itémque Chalcedonense unicuique Patriarchæ ejusque synodo commiserant judicia appellationum ab Episcopis depositis interpositarum, itémque aliarum causarum ecclesiasticarum, Metropolitanorum verò primam cognitionem. Verùm quia versio Latina Dionysij Exigui, qua utebatur occidentalis Ecclesiæ, pro his canonum Græcorum vocibus *Exarchus Diæce-*

seos, quæ Diæceseos Patriarcham significant, habebat *Primas Diæceseos*, hinc factum ut vis hujus vocis ignota fuerit Occidenti, creditumque fuerit eam significare Metropolitanum aliquem qui vicinus esset aut antiquior eo adversus quem lata sententia erat. Sanè Hadrianus primus & Hincmarus Primatem Diæceseos non alium esse existimant quàm Metropolitanum. Præterea cum canon Chalcedonensis ei qui adversus Metropolitanum agit tribueret arbitrium implorandi opem Exarchi Diæceseos aut Thronum Constantinopolitanum, hanc dignitatem novæ Romæ collatam concoquere non poterat Ecclesiæ Romana. Itaque his canonibus uti noluit ad asserendam auctoritatem suam. Nam aliunde possidebat illa jus cognoscendi de appellationibus Episcoporum, quod ipsi tributum fuerat in synodo Sardicensi, itémque jus causas Metropolitanorum definiendi ante omnem appellationem, primo videlicet judicio, post rescriptum Gratiani. Quo fiebat ut parum illa sollicita esset de canonibus Chalcedonensibus. At Gregorius magnus eorum præjudicio dignitatem suæ sedis explicavit, ne quidem nominata synodo Chalcedonensi. Quippe cum animadverteret veram horum canonum mentem in legem publicam versam esse ab Imperatore Iustiniano in Novella cxxiiii, quæ præcipit appellationes judicari à Patriarchis uniuscujusque Diæceseos, ab ea arcessit jus illud sedi Romanæ quæsitum in Occidente.

IV. Hinc factum ut in epistolis suis apostolicæ sedi jus vindicet judicandi, secundum canones, accusationes institutas adversus Metropolitanos: *Si contra Metropolitanum aliquid cause habuerit, ob hoc sedis apostolicæ petat judicium, quod per canones antiquorum patrum est institutione permissum.* Legimus verò in regesto Epistolarum ejus, eum quandoque apud Romam judicasse, non solum causas Episcoporum Italiæ, sed etiam aliarum provincialiarum, interdum verò causæ definitionem remisisse in provinciam, missò etiam Legato, juxta canones Sardicenses. Primi casus illustre exemplum extat in causa Andreæ Episcopi Thebani, Lib. 7. ep. 8. Fuerat is depositus, nullo juris ordine servato, ab Episcopo primæ Iustinianæ, qui dein Archiepiscopus Bulgariæ dictus est: cujus auctoritas ea tempestate porrigebatur supra octo Metropolitanos Illyrici occidentalis, juxta constitutionem Iustiniani, cui Papa Vigilus consenserat. Gregorius ergo appellationem judicans in sede sua, judicij acta rescidit, Andreamque restituit, Archiepiscopum verò à communionem suspendit ad sex mensium spatium. Lib. 1. ep. 6.